

[1982 ஏப்ரல் 1]

24. திரு. ஜே. எஸ். இராசு
25. திரு. கெ. சொக்கலிங்கம்
26. திரு. பெ. சு. திருவேங்கடம்
27. திரு. துரைமுருகன்
28. திரு. அ. செல்வராசன்
29. திரு. அ. இரகுமாய்கான்
30. திரு. ஏ. டி. குலசேகர்
31. திரு. எஸ். ரெத்தினராஜ்
32. திரு. து. புருஷோத்தமன்
33. திரு. ப. பொன்னுரங்கம்
34. திரு. ஏ. இராமலிங்கம்
35. திரு. என். வி. என். சோமு

நடுநிலை வகுத்தோர்.

1. டாக்டர் கே. செளரிராஜன்

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தேசிய கௌரவத்திற்கு இழுக்கு ஏற்படுத்துவதைத் தடுப்பதற்கான 1982-ஆம் ஆண்டு (திருத்த) சட்டமுன்வடிவை அறிமுகம் செய்கிறேன்.

[பிற்பகல் 12-40]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இச்சட்ட முன்வடிவு அறிமுகம் செய்யப்பெற்றிருக்கின்றது.

(8) தனித் தீர்மானம்.

மாநிலங்களுக்குக் கூடுதல் அதிகாரம் வழங்குதல்—தொடர்ச்சி.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாநிலங்களுக்குக் கூடுதல் அதிகாரம் வழங்குவது பற்றிய தீர்மானத்தின் மீது மேலும், விவாதம். திரு. என். வரதராஜன் அவர்கள் தன்னுடைய உரையைத் தொடருவார்கள்.

1982 ஏப்ரல் 1]

திரு. என். வரதராஜன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாநிலங்களுக்குக் கூடுதல் அதிகாரம் வேண்டும் என்று மாண்புமிகு திரு. உமாநாத் அவர்கள் முன் மொழிந்த தீர்மானத்தை வழி மொழிந்து நான் சில விவரங்களைக் கூற விரும்புகிறேன். கூடுதல் அதிகாரம் வேண்டும் என்று நீண்ட காலமாகவே நம் நாட்டினுடைய எல்லா மாநிலங்களுடைய மக்களும் மிக அழுத்தமாக குரல் எழுப்பி வருகிறார்கள். அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கக் கூடிய சில மோசமான பகுதிகள் மாநில அரசுகளுக்கு விரோதமான அந்தப் பகுதிகளை நீக்க வேண்டும் என்று போராடி வருகிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய சமீப கால அனுபவமே தமிழ் நாட்டினுடைய சமீப கால அனுபவமே.....

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்—தலைமை).

திரு. கோவைத்தம்பி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று காலையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியில் மாண்புமிகு காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர் திரு. சித்தன் அவர்களின் பேச்சு தமிழக அரசினுடைய முதலமைச்சரைத் தவறாக அடையாளம் காட்டுகின்ற விதத்திலே அமைந்திருக்கின்றது என்று நான் பல முறை பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் கேட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : இதிலே பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் வராது.

திரு. கோவைத் தம்பி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் பலமுறை முயற்சி செய்தேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அது எல்லாம் பேசி முடித்தாகி விட்டது. இப்போது வேண்டாம்.

திரு. என். வரதராஜன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்குத் தனியார் அலுவலுக்காக இருப்பதே ஒரு அரை மணி நேரம்தான். அதையாவது ஒழுங்காகப் பாதுகாத்துக் கொடுக்கும்படி வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்று இந்தியாவிலிருக்கின்ற முக்கியமான குரலாக, கோரிக்கையாக இருப்பது மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்பதுதான். நம்முடைய மாநிலத்தினுடைய அனுபவமே இருக்கும்படியான அதிகாரங்கள் யறி போய்க் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நாம் இன்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த சட்டமன்றத்தில் அனைத்துக் கட்சிகளும் ஏற்றுக்கொண்டு பிளாமி

(திரு. என். வரதராஜன்)

[1982 ஏப்ரல் 1]

ஒழிப்புச் சட்டத்தை நிறைவேற்றி அனுப்பினால் இதுவரையிலும் அதற்கு அங்கீகாரம் கிடைக்காதது மட்டுமல்ல, அதற்கு பட்டை நாமம் சாத்துகின்ற நிலைமைதான் மத்திய அரசிடமிருந்து நமக்கு வருகின்றது.

(பிற்பகல் 12-50)

ஒரு மாநிலத்தில் இருக்கும் அரசாட்சி நிலச் சீர்திருத்தம் சம்பந்தமாக தன் அதிகாரங்களைக் கொண்டு நடவடிக்கைகள் எடுக்கலாம் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் மாநிலத்தில் இருக்கக்கூடிய அனைத்துக் கட்சிகளும் சேர்ந்து, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதொரு சட்டமன்றம் ஏகமனதாக ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றி அந்தச் சட்டத்தை தமிழ்நாட்டிலுள்ள சாதாரண குடிமகனுக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று சொன்னால் அந்தச் சட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டோம் என்று அடம்பிடிக்கிறார்கள். இதிலிருந்தே மாநிலத்தின் அதிகாரங்கள் சீர்குலைக்கப்படுகிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம்.

அதேபோல் இன்று தமிழ்நாட்டில் விவசாயிகள் விளைவிக்கக்கூடிய விளை பொருள்களுக்கு கட்டுப்படியான விலை கிடைக்க வேண்டும். தமிழ்நாடு விவசாயிகள் தத்தளிக்கிறார்கள். கரும்புக்கு சரியான விலை கிடைக்கவில்லை. நெல்லுக்கு சரியான விலை கிடைக்கவில்லை, பருத்திக்கு சரியான விலை கிடைக்கவில்லை. அவர்கள் ஏங்கித் தவிக்கிறார்கள். ஆனால் மத்திய அரசு இன்ன விலைதான் கொடுக்க வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். மாநில அரசு இன்னும் கூடுதலான விலை கொடுக்கிறோம் என்று முன் வந்தாலும் கூட அதைத் தடுப்போம் என்கிறார்கள். இந்த அவையில் நாம் பேசுகிறோம். நெல்வின் விலை கட்டுப்படியாக இல்லை. எனவே க்வின்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 150 கொடுக்க வேண்டும் என்று மாநில அரசு மத்திய அரசுக்கு சிபார்சு செய்து அனுப்பியிருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் விவசாயிகளின் உற்பத்திச் செலவைக் கூட்டுகிற வகையில், மூலப் பொருள்களின் விலையை ஏற்றியிருக்கிறார்கள். உரத்தின் விலை ஏறியிருக்கிறது. டீஸலின் விலை ஏறியிருக்கிறது. பெட்ரோல் விலை ஏறியிருக்கிறது. சிமென்ட் விலை ஏறியிருக்கிறது. இரும்பு விலை ஏறியிருக்கிறது. இவ்வாறு எல்லாப் பொருள்களின் விலைகளையும் உயர்த்திவிட்டு விவசாய உற்பத்தி செய்கின்ற நெல்லுக்கு ரூ. 115 தான் கொடுக்கலாம் அதற்கு மேலே கொடுக்காதே என்று மாநில அரசை நிர்ப்பந்திக்கிறது மத்திய அரசு. மாநில அரசு முன்வந்து ரூ. 150 சிபார்சு செய்கிறேன் என்று சொன்னாலும் அதை ஏற்க மறுக்கிறது. இதுபோன்று நம் அனுபவத்தில் பார்க்கிறோம்.

1982 ஏப்ரல் 1]

(திரு. என். வரதராஜன்)

கடன் பிரச்சினையைப் பொறுத்து அது இன்று தமிழ்நாட்டில் கொழுந்து விட்டு எரியக் கூடிய பிரச்சினையாக இருந்து வருகிறது. இன்றையதினம் விவசாயிகள் கடனைக் கட்டுவதற்கு வழியில்லாமல் இருக்கிறார்கள். இந்த முப்பது ஆண்டுக் காலத்தில் நாங்கள் வாங்கிய கடன்களை எல்லாம் ஒழுங்காகத்தான் கட்டி வந்தோம். கடந்த நான்கைந்து ஆண்டுகளாக சிறுகச் சிறுக கடன் தொல்லை அதிகமாகியிருக்கிறது என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். விவசாயிகளுக்கு கடன் தொல்லை அதிகமாகியிருப்பதோடு அவர்களின் விளைபொருள்களுக்கு கட்டுபடியாகக் கூடிய விலை கிடைக்காத சூழ்நிலை இருக்கிறது. அவர்களால் கடனை திருப்பிச் செலுத்த முடியவில்லை. ஆகவே கடனில் ஒரு பகுதியை தள்ளுபடி செய்ய வேண்டும் என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். கோரிக்கை வைக்கிறார்கள். மாநில அரசும் அதை ஏற்றுக் கொள்கிறது. மாநில அரசு அந்தக் கோரிக்கைகள் நியாயமானவை என்று கருதுகிறது. எங்களால் முடிந்த அளவிற்கு மாநில அரசுக்கு உட்பட்ட பணத்தைக் கொடுத்து ஒரு நீக்குப் போக்காக விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்கிறோம் என்று ஆலோசனை கூறினால், அதுகுறித்து கடிதங்கள் எழுதினால், உங்களை கறுப்புப் பட்டியலில் சேர்த்து விடுவோம் என்கிறார்கள். எனவே மாநில அரசு பதட்டமடைந்து விவசாயிகளை ஐபிடி செய்யும் நிர்ப்பந்த சூழ்நிலை உருவாகியிருக்கிறது. மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் இல்லாததால் இதற்குக் காரணம்.

அதேபோல் தமிழ்நாட்டில் இன்று தமிழ் மொழியில் ஆட்சி செய்ய நாம் முயற்சிக்கிறோம். மாநில அரசு ஏதாவது ரூபத்தில் தட்டுத் தடுமாறி ஏதாவது ஒரு பகுதியில் தமிழை ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டு வர, பாட மொழியாகக் கொண்டு வர, நீதி மொழியாகக் கொண்டு வர தன்னாலான முயற்சிகளைச் செய்யும்போது அதற்கு முட்டுக்கட்டையாக மத்திய அரசு நிற்கிறது.

ஏற்கெனவே கல்வி மாநிலப் பட்டியலில் இருந்தது பொதுப் பட்டியலுக்கு மாற்றப்பட்டது.

(மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர்—தலைமை)

அதல்லாமல் தமிழ்நாட்டின் தலைமை நீதிபதியாக உயர் நீதிமன்றத்தில் யார் வரவேண்டும், யார் இருக்க வேண்டும் என்று இந்த மாநில மந்திரி சபையை, மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மந்திரி சபையைக் கலந்துக் கொள்ளாமல், அவர்கள் ஆலோசனையைப் பெறாமல் திணிக்கிறார்கள். சிவில் நீதிமன்றங்களில் நடவடிக்கைகள் தமிழ் மொழியில் நடத்த வேண்டும் என்று, அதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று நாம் உத்தரவிடுகிறோம். ஆனால் நீதி வழங்கும் உயர்நீதி மன்றத்தில் தமிழே புரியாத ஒரு நபரை நாங்கள் நியமிப்போம், அதை நீங்கள் ஏற்க வேண்டும் என்று நம்மைக் கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். இதை அனுபவத்தில் பார்க்கிறோம்.

(திரு. என். வரதராஜன்)

[1982 ஏப்ரல் 1]

மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சமீபத்தில் நடந்த தேசிய அபிவிருத்தி மன்றக் கூட்டத்தில் கலந்துக் கொண்டார்கள். இந்த மன்றத்திலே நம் மின்சாரத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் சில கருத்துக்களைக் கூறினார்கள். டெல்லியில் கூட்டிய மின்சாரத்துறை அமைச்சர்கள் மாநாட்டில் இந்தக் கருத்தை வற்புறுத்தினோம் என்று சொன்னார்கள். என்ன சொன்னார்? நீங்கள், மத்திய அரசு இஷ்டப்பட்டால் மூலப் பொருள்களின் விலைகளை ஏற்றுகிறீர்கள். டீசல் விலையை ஏற்றிவிட்டார்கள்; பெட்ரோல் விலையை ஏற்றிவிட்டார்கள்; நிலக்கரி விலையை ஏற்றிவிட்டார்கள்; இரும்புக்கம்பிகளின் விலையை ஏற்றிவிட்டார்கள். ஆகவே, மின்சார உற்பத்தி செலவு கூடுகிறது. ஒரு மாநில அரசு 100 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் நஷ்டத்தை ஏற்று, மின்சாரத்தை விநியோகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே மாநில அரசைக் கலந்துகொள்ளாமல், மூலப்பொருள்களின் விலையை ஏற்றாதீர்கள் என்று வாதாபிதனாம் என்று இந்த அவையிலே அமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால், மத்திய சர்க்கார் நீங்கள் சொல்வதை நாங்கள் கேட்கமாட்டோம், மின் கட்டணத்தை உயர்த்திக்கொள், நீ செய்ய வேண்டிய காரியத்திற்காக மின் கட்டணத்தை நீ உயர்த்திக்கொள், நீ உதைபடு, நான் வாங்க வேண்டிய பணத்தை வாங்கிக் கொள்கிறேன் என்று சொல்லுகிற அந்த பாங்குதான் நம் அனுபவத்திலே பார்க்கிறோம். அரசியல் சட்டத்திலே சொல்லப்படுவது ஒருபக்கம் இருக்கட்டும்; நாட்டின் சட்ட நிபுணர்கள் சொல்வது ஒருபக்கம் இருக்கட்டும். நம்முடைய கடந்த சில ஆண்டு அனுபவங்களைப் பார்க்கிறபோது, இந்த மாநிலத்திற்கு அதிக அதிகாரம் இல்லாததால், அவர்களுக்கு நாம் அடங்கி, ஒடுங்கிப் போகின்ற நிலைமைதான் இருக்கிறது என்பதைத் தான் நாம் பார்க்கிறோம்.

அதுமட்டுமல்ல, இன்றைக்கு டீசல், பெட்ரோல் விலை உயர்ந்திருக்கிறது. பெட்ரோல் ஒரு லிட்டர் ரூ. 6-50-க்கு விற்கப்படுகிறது. அதிலே உள்நாட்டு சுங்க வரி ரூ. 3.50. அதனுடைய உற்பத்திச் செலவு கூடியிருந்தாலும், வெளி நாட்டு மார்க்கெட்டிலே ஏற்பட்ட விலை உயர்வால் ஒரு லிட்டர் ரூ. 6.50-க்கு விற்கப்படுகிறது என்று மத்திய சர்க்காரால் சொல்ல இயலாது. மத்திய சர்க்காருடைய இந்தக் கொள்கை, மாநில சர்க்காரின் கழுத்தை நெறுக்குகிறது. நீங்கள் மின்சாரத் துறையை நடத்தினால் என்ன? போக்குவரத்துத் துறையை நடத்தினால் என்ன? நான் பெட்ரோல் விலையை உயர்த்து வேன், நீ கட்டணத்தை உயர்த்து: உதையும் வாங்கிக் கொள் என்று மத்திய சர்க்கார் இந்தக் கொள்கையைக் கடைப்

1982 ஏப்ரல் 17 (திரு. என். வரதராஜன்)

பிடிப்பதால், டீசல், பெட்ரோல், இன்னும் பலப்பல மூலப் பொருள்களின் விலைகள் உயர்ந்து, கூட்டணத்தை உயர்த்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் நமக்கு ஏற்படுகின்றது என்பதைப் பார்க்க முடிகின்றது. ஆகவேதான், டீசல், பெட்ரோல் போன்ற மூலப் பொருள்களின் விலையை உயர்த்துகின்றபோது, மாநில அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டு, உயர்த்துகின்ற நிலை இருக்க வேண்டும். மத்திய அரசு மாநில அரசுகளைக் கலந்துகொண்டு செய்யவேண்டும் என்பதை நாம் நினைவுபடுத்த வேண்டும்.

அடுத்து, நான் சொல்ல விரும்புவது, மதுரை மாவட்டத்திலே வேடசந்தூர் பகுதி என்பது மிகவும் வறட்சியான ஒரு பகுதி; வறுமையான பகுதி. மானம் பார்த்த பிரதேசம். அத்தகைய நிலைமையிலே விவசாயிகள், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய நிலங்களில், மூன்றில் ஒரு பங்கு வறட்சிப் பிரதேசத்திலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இது தமிழகத்திலே இருக்கக்கூடிய ஒரு துரதிருஷ்டமான நிலைமை என்று நாம் கருதவேண்டும். அப்பேர்ப்பட்ட நிலைமையிலே, அந்தப் பிரதேசத்திலே உள்ள மக்களுக்கு ஏதாவது ஒரு தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று, மாநில அரசு 32 கோடி ரூபாய் செலவில் ஒரு சிமெண்ட் ஆலையைத் துவக்க வேண்டுமென்று, ஆரம்ப திட்டத்தை அறிவிக்கும்போதே, மத்திய சர்க்கார் தண்டாயுதத்தை தூக்கி அடிக்கிறது. அதற்கான அனுமதியைக் கொடுக்க மாட்டேன், அதற்கான நிலக்கரியை கொடுக்க மாட்டேன், தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க விட மாட்டேன் என்று அவர்கள் இன்றைக்கு அதற்கு தடை விதிக்கிறார்கள். அதேபோல், விற்பனை வரியிலும் அவர்கள் கை வைக்காமல் இல்லை. வருவாய்த் துறை அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். நான்கூட அந்தக் கூட்டத்தில் இதைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னேன் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொன்னேன் என்றார்கள். இதற்கு நான் பின்னால் வருகிறேன். இன்றைக்கு உண்மை நிலை என்ன? ஒவ்வொரு மாநில அரசும், விற்பனை வரியில்லாமல், வண்டி ஓட்ட முடியாது. இதிலேயும் மாநில அரசை மத்திய அரசு நெருக்குகிறார்கள். மாநில அரசு விற்பனை வரியை அதிகமாக போட்டு, தன் வருவாயைப் பெருக்கிக் கொள்ளலாம் என்றாலும், அதிலே முக்கியமான அய்ந்து ஐட்டம்சளை நாங்கள் எடுத்துக் கொள்வோம். உள்நாட்டு சுங்கவரியை விதித்து, அதை எடுத்துக் கொள்வோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் போடும் பிச்சையைத்தான் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். பத்திரிகைக் காகிதம், மருந்து தொழில், சிமெண்ட் இப்படி முக்கியமான தொழில்களுக்கு விற்பனை வரி நீ போடக் கூடாது, நான் போட்டு எடுத்துக் கொள்வேன் என்று பல

(திரு. என். வரதராஜன்)

[1982 ஏப்ரல் 1]

நூற்றுக்கணக்கான, கேரடிக்கணக்கான ரூபாயை நான் எடுத்துக் கொள்வேன் என்று மத்திய அரசு சொல்கிறது. அதனால் மாநில அரசு தத்தித் தத்தித் தான் போகவேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அதேபோல், இந்த வருஷ பட்ஜெட்டிலே நாம் பார்த்தால், மத்திய சர்க்காருக்கு ரூ. 17,614 கோடி இத்தகைய வரிகளிலே இருந்து வருமானம் வருகிறது. மாநிலங்களுக்கு அவர்கள் அதிலே இருந்து எவ்வளவு பிரித்துக் கொடுக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால், மத்திய சர்க்கார், மாநில சர்க்கார்களுக்கு ரூ. 4,711 கோடி தான் பங்கிட்டுக் கொடுக்கிறார்கள்.

(பிற்பகல் 1-00 மணி)

இதை சதவீதத்தில் கணக்கிட்டால் 26 சதவீதத்தோடு நிற்கிறது. நாம் அகல ரயில் பாதை திண்டுக்கல்வக்கும் கருருக்கும் வேண்டுமென்று கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம், சேது சமுத்திரத் திட்டம் அமல்நடத்தப்பட வேண்டும், தமிழ் நாட்டில் கடல் நீர் போக்குவரத்துக்கு அது பெரும் அளவுக்கு உதவியாக இருக்கும் என்று நாம் அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். அதைப்போலவே நெய்வேலி 2-வது அனல் மின் திட்டத்திலே உற்பத்தியாகக்கூடிய 630 மெகாவாட் மின்சாரத்திலே அது முழுமையும் எங்களுக்கு வேண்டுமென்று நாம் கேட்கிறோம், ஆனால் அதிலே 160 மெகாவாட் நாங்கள் எடுத்துக் கொள்வோம் என்று மத்திய அரசு சொல்கிறது. நீங்கள் எவ்வளவு வறட்சியாக இருந்தாலும், எவ்வளவு உங்களுக்கு நிதிப் பற்றாக்குறை இருந்தாலும் சரி, மின்சாரப் பற்றாக்குறை எவ்வளவு உங்களுக்கு இருந்தாலும் சரி அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை, நீங்கள் செய்கிற மின்சார உற்பத்தியிலே மூன்றில் ஒரு பங்கு, அல்லது நான்கில் ஒரு பங்கு தான் உனக்கு கொடுப்பேன். நான் மீதியை எடுத்துக்கொள்வேன், நான் அதை எங்கே கொடுக்கிறேன், ஏன் கொடுக்கிறேன் என்று நீ கேட்காதே என்று மத்திய அரசு அடம்பிடிக்கக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. நமக்கு கிடைக்கக்கூடிய நிதி ஆதாரங்களுையெல்லாம் அவர்கள் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். நாம் இங்கேயிருந்து ஒடோடி பிச்சைக் காசு கேட்பதைப்போல ஏதாவது கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கக்கூடிய நிலைமைக்கு நாம் தள்ளப்பட்டிருக்கிறோம்.

திருமண காலங்களிலே பார்க்கிறோம், மாப்பிள்ளையின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒருவர் வருவார். மாப்பிள்ளைத் தோழன் என்று அவரைச் சொல்வார்கள். அது ஏன் வந்தது

1982 ஏப்ரல் 1]

(திரு. என். வரதாஜன்)

என்பதை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஆராயவேண்டும். தமிழ் நாட்டில் நிதி ஆதாரங்களுக்கு நீங்கள் அல்ல பொறுப்பு. மத்திய, சர்க்காரிடம் கையேந்த வேண்டியிருக்கிறது. ஏலம் தேயிலை, காப்பி, ரப்பர் போன்ற பொருள்களை நாம் உற்பத்தி செய்கிறோம், தமிழ்நாட்டிலே சகல தொழில்களையும் செய்யக்கூடிய சக்தி நமக்கு இருக்கிறது. அதிலேயும் வருகின்ற வரிகளையெல்லாம் நீங்கள் எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள், நாங்கள் தமிழ்நாட்டிலே தொழில் வளர்ச்சிக்காக கேட்டால் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்கிற நிலை இருக்கிறது. அகல ரயில் பாதை வேண்டுமென்று கேட்கிறோம், ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன் என்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டிலே இருந்து நாம் இதை எல்லாம் இன்றைக்குச் சொல்விக்கொண்டிருக்கிறோம். நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்களை எதிர்த்து நிற்கிறார்களா எந்த அளவுக்கு எதிர்க்கிறார்கள் ஆளுங்கட்சி என்பதிலே எங்களுக்கு கருத்து வித்தியாசம் இருக்கிறது. உண்மை இருக்கிறது. அதிலே அவர்கள் உண்மையை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே ஒதுக்கிய பணமே உங்கள் விலையேற்றத்தின் காரணமாக 290 சோடி அடிப்பட்டுப் போகிறது, என்றால் எப்படித் திட்டங்களை அமல் நடத்த முடியும் என்று அங்கே வாதிட்டு இருக்கிறார்கள். நான் வர வேற்கிறேன். அந்த முறையிலே அடுத்த மாதமே நாம் குரல் கொடுக்கவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். 5 கோடி மக்களை நாம் திரட்டவேண்டிய நிலை இருக்கிறது. பல்வேறு மக்களோடு நாம் முற்போக்கு சக்தியோடு இணைந்து, செயலாற்ற வேண்டிய காலம், இடதுசாரி சக்தியோடு இணைந்து குரல் கொடுக்க வேண்டிய காலம் இது. இந்த மாநலம் மட்டும் தன்னந்தனியாக அண்ணா நினைவுநாளில் குளுரைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற பெரும் காரியத்தை நாம் பெரும் ஜனநாயகப் பேட்டையோடு சேர்ந்து நின்று செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பழி முழுவதும் உங்கள் தலையில் விழும், பாவம் முழுவதும் உங்கள் தலையில் விழும். கொள்ளையடிக்கக்கூடிய கூட்டம் வளருகிற நிலைமை இருக்கிறது என்பதை அண்ணா தி.மு.க. உணரவேண்டிய காலம் மட்டும்ல்ல, நாடும் உணரவேண்டிய காலம் வந்துகொண்டு இருக்கிறது. தமிழகத்திலே உள்ள ஜனநாயகக் கட்சிகள், இந்தியாவிலே உள்ள ஜனநாயகக் கட்சிகள் ஆளுங்கட்சியாக இல்லாவிட்டாலும் இங்கே அவர்கள் எதிர்க்கட்சியாக இருந்தாலும் இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சி உணரக்கூடிய காலம். தேசிய அபிவிருத்தி கவுசில் கூட்டத்திலே ஒருவர் குரலை எழுப்பியிருக்கிறார். குஜராத் மாநில முதலமைச்சர் பேசியிருக்கிறார். இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் அதைப் படித்திருப்பார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். நாட்டிலே எத்தனையோ தொழில் நுணுக்க வல்லுநர்கள் இருக்கிறார்கள், ஏராளமான

(திரு. என். வரதராஜன்)

[1982 ஏப்ரல் 1]

பொருட்களை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய சக்தி வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. ஆனால் மத்திய அரசு பல்வேறு எலக்ட்ரானிக் சம்பந்தமான பொருட்களை இறக்குமதி செய்ததாலே நம்முடைய டெக்னிக்கல் நிபுணர்களுக்கு வேலையில்லாமல் போய் விட்டது. இதன் மூலமாக தொழில் வளர்ச்சிக்கு குறுக்கீடு செய்கிறோம். இந்தியா தொழில் முன்னேற்றத்திற்கு மத்திய சர்க்காருடைய இந்தக் கொள்கை குறுக்கீடாக இருந்தது என்று குஜராத் மாநில முதலமைச்சர் திரு சோலங்கி அவர்கள், பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்தான். இப்படி ஆட்டைக் கடித்து மாட்டைக் கடித்து இப்போது சகல மாநிலங்களும் வளர முடியாத நிலைமைக்கு, தொழில் வளர்ச்சிக்கு குறுக்கே நிற்கிற நிலைமை ஏற்படுகிறது. வருமானத்திலே மத்திய அரசு மாநிலத்திலே வாங்கக்கூடிய வரியிலே 75 சதவிகிதம் எங்களுக்குக் கொடுங்கள், மீதியை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். பாதுகாப்பு உங்களிடம் இருக்கட்டும், வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் உங்களிடம் இருக்கட்டும், பாக்கி உள்ள அதிகாரங்களை மாநிலங்களுக்குக் கொடுங்கள் என்றால் மறுக்கிறார்கள். ஒரே துறைக்கு இங்கே ஒரு மந்திரி, அங்கே ஒரு மந்திரி என்று டபுள் மந்திரி எதற்கு? இப்படி இருந்தால் எப்படி நிர்வாகம் சரியாக இருக்கமுடியும்? மத்திய அரசு அதிகாரங்களையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு பணத்தையும் அள்ளிக்கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்டு தொழில் வளர்ச்சிக்கு குறுக்கே நிற்கிறார்கள். விவசாய முன்னேற்றத்திற்கு குறுக்கே நிற்கிறார்கள். கல்வி வளர்ச்சிக்கு குறுக்கே நிற்கிறார்கள் யதார்த்தமான உண்மை இது. நம்முடைய இரண்டு, மூன்று அனுபவத்திலே இத்தகைய பேருண்மைகளை நாம் பார்த்திருக்கிறோம்.

அடுத்து என்ன? 6-வது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் என்று ஏதோ சொல்லப்படுகிறது. இது என்ன ஏதோ மந்திரமோ, அல்லது ஏதோ சில நிபுணர்கள் பார்த்து சொல்லக் கூடிய காரியமோ அல்ல. கோடான கோடி தமிழ் மக்களை கலந்தாலோசித்த திட்டமா 6-வது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் என்று நான் கேட்கிறேன். நம்முடைய தேசிய அபிவிருத்தி மன்றம்—முதலமைச்சர்கள் மாநாடு—என்பதை இஷ்டப்பட்டால் கூட்டுவார்கள். அது எதற்காகக் கூட்டப்படுகிறது? அது ஒரு ரப்பர் ஸ்டாம்பு. ஏதாவது திட்டங்கள் போட்டுவிட்டு, முதலமைச்சர்களைக் கூப்பிட்டு, இதற்கு முத்திரைக் குத்திவிட்டுப் போங்கள் என்பதுதான் தேசிய அபிவிருத்திமன்றம் என்பதனுடைய இலட்சணம். ஆகவே, இந்த மாநில மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அமைச்சரவையைக் கலந்து திட்டங்கள் தீட்ட வேண்டுமென்பது இன்று அமுலில் இல்லை. எங்களுக்குப் பணமும் கொடுக்க மாட்டீர்கள். எங்களுடைய வரிகளையும் நீங்கள் எடுத்துக்கொண்டு போவீர்கள். எங்களுடைய திட்டத்திற்குப் பணம் கொடுக்க மாட்டீர்கள். எங்களைக் கலந்துகொள்ளவும் மாட்டீர்கள்.....

1982 ஏப்ரல் 1]

திரு. கே. எஸ். ஜி. ஹாஜா ஷேரீப்: மிஸ்டர் ஆக்டிங் ஸ்பீக்கர் சார், கனம் அங்கத்தினர் மிகவும் தவறான இன்ஃபர்மேஷன் கொடுக்கின்றார். பணமும் கொடுக்க மாட்டேன்கிறார்கள் என்று சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்ட்டை குற்றம் சாட்டுகிறார். பணம் அவர்கள் கொடுக்கவில்லையா? பூராவையும் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள் என்று குற்றம் சாட்டுகிறார். எதற்குப் பூராவும் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்? அவர்களிடம் டிஃபென்ஸ் இருக்கிறது. போஸ்ட்டல் அன்ட் டெலகிராஃப் இருக்கிறது. ரெயில்வே இருக்கிறது, இவ்வளவும் அவர்களிடம் இருக்கிறது. அதற்கெல்லாம் பணம் வேண்டும். ஆகவே, ஒரு கமிஷன் ஏற்படுத்தி, அந்தக் கமிஷன் யார், யாருக்கு, என்ன, என்ன விகிதத்தில், எவ்வளவு, எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கின்றதோ, அந்த விகிதம்தான் கொடுக்கிறார்கள் தவிர, நீங்கள் அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று கேளுங்கள். நீங்கள், ஒன்றும் கொடுக்கவில்லையென்று சொல்வது தவறான குற்றச்சாட்டு என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: மாண்புமிகு பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் வரதராஜன், கேட்கின்ற தேவையான பணத்தை, மைய அரசு தருவதில்லை, என்று சொல்கிறார்.

திரு. கே. எஸ். ஜி. ஹாஜா ஷேரீப்: That was not the point he was telling the House. He was telling that the Central Government is not giving anything at all. That was his emphasis.

ரு. 3 கோடி முதலீடு செய்வதற்கு எந்தவிதமான தடையும் இல்லையென்று சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்ட் சொல்கின்றது. அவசியம், இந்த கவர்ன்மென்ட் அவர்களுக்கு ஆதரவு கொடுத்தால், நிறைய இன்டஸ்ட்ரிஸ் வரும். அதற்கு எந்தவிதமான தடையும் இல்லை. எங்களுக்கு ஜாஸ்தி அதிகாரம் வேண்டுமென்று சொன்னால், அதைப்பற்றி ஒன்றும் இல்லை. ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை, ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை என்று குற்றம் சாட்டினால், அது தவறான இன்ஃபர்மேஷன் என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

திரு. என். வரதராஜன்: பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, சட்டமன்ற இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய தலைவர் அவர்கள் நான் பேசியதைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டார் என்று கருதுகின்றேன். இப்பொழுது நம் முடைய தேவைக்கு. நம்முடைய மாநிலத்தில் உருவாகி வருகிற தொழில் வளர்ச்சிக்கு, விவசாய முன்னேற்றத்திற்கு,

(திரு. கே. டி. ஜி. ஹாஜா ஷெரீப்)

[1982 ஏப்ரல் 1]

நாம் எவ்வளவு கொடுக்கிறோமோ, அதிலேயிருந்து தொகை கொடுத்தால், போதுமானது. நாம் இன்றையதினம் எதற்காக விவாதிக்கிறோம்? இந்த நாட்டினுடைய அரசியல் சட்டமானது ஒரு சமஷ்டி அதிகாரத்தை அங்கீகரிக்கிறதா, இல்லையா? ஓரிருப்பு இராஜ்யமாக வைத்திருக்க விரும்புகிறோமா? அப்படியானால், அதற்கு இந்த மாநிலத்திலே தேவையான கதவைத் தட்டுகிறோமா?

இன்றைக்கு ஜனாதிபதி அவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஜனாதிபதி நீலம் சஞ்சீவ ரெட்டி அவர்கள் என்ன பேசினார்கள்? மாநில அரசுகள் நகரசபைகளாக மாற்றப்படுகிற காலம் நம்முடைய நாட்டில் ஏற்பட்டு வருகிறது என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். நாம் அவர் சொன்னதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. நகரசபைகளுக்குச் சில அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. ஊராட்சி மன்றங்களாக அவை மாற்றப்பட்டு இருக்கின்றன. அவ்வளவு தான். அப்படிப்பட்ட நிலையில்தான் மாநில அரசுகள் இன்றைக்கு இருக்கின்றன. இன்றைக்கு நான் சொன்னதே, நம் மாநிலத்தில் அனுபவத்தில் பார்க்கிறோம். இங்கே சட்டசபையில் பேசினால், நாங்கள் என்ன செய்வோம். மத்தியிலே இருக்கிறார்கள் என்கிறார்கள். கீழே போனால் மக்கள் அல்லலுறுகிறார்கள், எங்களுக்கு இந்தத் தேவை இருக்கிறது, அந்தத் தேவை இருக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள். இடையிலே மாநில அரசு இருந்து கொண்டு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தத்தளிக்கும் நிலையில் இன்றையதினம் அரசு இருக்கிறது என்ற உண்மையை நாம் புரிந்துக் கொண்டால் அதிலே மாற்றம் உண்டாக்க வேண்டிய நிர்வாகம், நம் நாட்டினுடைய பொருளாதார அம்சத்திலும், அரசியல் அம்சத்திலும் வளர்ந்து வருகிறது என்ற உண்மையை நாம் பார்க்க முடியும். அதுவும் கூடுதல் அதிகாரம் என்பது இன்றைக்குத் தண்டாயுதத்தைத் தூக்கி அடிக்கக்கூடிய அதிகாரத்தைக் கேட்கவில்லை. இந்தக் கூடுதல் அதிகாரம் எதற்கு வேண்டும். இன்றைக்கு ஒரு தொழிற்சாலை துவங்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய முயற்சி எடுக்க வேண்டும். இந்த ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே கருர்—தூத்துக்குடி அகல ரெயில் பாதைத் திட்டத்திற்கு வெறும் ரூ. 40 இலட்சம் மட்டுமே ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். எத்தனை ஆண்டு விவாதம்? எத்தனை ஆண்டு காலமாகத் தமிழக மக்கள் எதிர் பார்த்தது? தூத்துக்குடியிலே துறைமுகம் உருவாகி, வளர்ந்து வருகிற காலத்திலே, இன்றைக்கு கருர்—திண்டுக்கல் அகல ரெயில் பாதை என்பது தமிழ்நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சியில் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகிறது. மாநில சர்க்காரைக் கலந்தார்களா? இங்கே

1982 ஏப்ரல் 1] (திரு. என். வரதராஜன்)

சொன்னார்கள். நிச்சயமாக, மத்திய அரசை எதிர்பார்க்கிறோம் என்றுதான் மாண்புமிகு போக்குவரத்துத் துறை அமைச்சர் அவர்கள், இந்த மன்றத்திலே நடைபெற்ற, 1/2 மணி நேர விவாதத் தின்போது சொன்னார்கள். என்னைக் கலந்தார்கள், இவ்வாறு திட்டம் போட்டார்கள், இந்த ஆண்டு இவ்வளவு பணம் ஒதுக்குகிறேன் என்று சொன்னார்கள் என்று சொல்லவில்லையே, நான் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

[பிற்பகல் 1-10]

மத்திய அரசாங்கம் பூரண அதிகாரத்தைக் கையிலே வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் பங்கு போட்டுக் கொடுப்பது என்ன? இந்த மாநிலத்தில் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டு விவாதம் நடத்தியதை ஏற்றுக் கொண்டு செயல்படுத்தாத நிலை இருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

இந்திரா காங்கிரஸ் தலைவரவர்களே சொல்லட்டும். தமிழ் நாட்டில் மின்சாரத் தட்டுப்பாட்டின் காரணமாகத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். மின்சாரம் நமக்குப் போதவில்லை. நெய் வேலியில் உற்பத்தியாகும் மின்சாரம் நமக்கு வேண்டுமென்று கேட்பது இன்றைக்கு அநியாயமா? மத்திய அரசு இதை நான் எடுத்துக் கொண்டு போவேன் என்று சொல்வதுதான் நியாயமா? எனவே, யார் கண்ணை மூடிக்கொண்டாலும், அரசியல் கருத்துக் காக யார் ஒதுங்கியிருந்தாலும் கூடுதல் அதிகாரம் மாநிலத்திற்கு வேண்டுமென்பது நம்முடைய கதவைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கிற உண்மை என்பதை மறந்து விடக்கூடாது.

அரசியல் ரீதியாகவே மாநிலங்களுக்குக் கூடுதல் அதிகாரம் தேவை என்பதை இந்த மாநிலத்தின் அனுபவம் நமக்கு எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது. 1976 ஆம் ஆண்டு, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு மந்திரிசபை கலைக்கப்படுகிறது; 1980 ஆம் ஆண்டு, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு மந்திரிசபை கலைக்கப்படுகிறது. நமக்குக் கூடுதல் அதிகாரம் கொடுத்தால் அதை அமல் நடத்த முடியுமா முடியாதா என்று டெல்லியிலிருப்பவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார்களா என்று கேட்க நான் விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய வீரம் மிகுந்த தேச விடுதலைச் சரித்திரம் இருக்கிறது என்பது நமக்குத் தெரியும். இந்த நாட்டு மக்கள் சுதந்திரத்திற்காக எழுச்சி பெற்ற காலத்திலே உங்களுக்கு ஆட்சி நடத்தத் தெரியுமா என்று ஆய்வு செய்வதற்காகப் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் அப்பொழுது சைமன் கமிஷன் அனுப்பியது.

(திரு. என். வரதராஜன்)

[1982 ஏப்ரல் 1]

அடேயப்பா ! நம்முடைய நாட்டிலுள்ள கோடான கோடி மக்கள் தங்களைத் தாங்களே ஆட்சி நடத்திக் கொள்ள முடியுமா என்று பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் அன்றைக்குப் பரிசோதித்தார்கள் இன்றைக்கு அந்த வழிதான் காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய வழியா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்தத் தமிழ்நாட்டிலே அதிகாரத்தை எப்படி வேண்டுமானாலும் பயன்படுத்துவோம். காலையிலேகூட சட்ட மன்றத்தில் ஒரு பிரச்சினை எழுந்தது. வாதங்களும், எதிர் வாதங்களும் செய்து கொண்டோம். அப்படிச் செய்யக் கூடிய சக்தி நமக்கு உண்டு. அதைத் தீர்க்கும் சக்தி இந்த நாட்டு மக்களுக்கு உண்டு. ஆகவே, கையில் அதிகாரத்தை வைத்துக் கொண்டு, அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கும் சில மோசமான பகுதிகளை ஏற்கனவே வைத்துக் கொண்டு, 356-லிருந்து 360 வரையில் இருக்கும் ஷரத்துக்கள் இருக்கின்றனவே, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களுடைய அரசுகளைத் திடீரென்று கலைப்போன் அந்த மந்திரி சபைகளைக் கவிழ்த்துவேன் ; சட்டசபைகளைக் கவிழ்த்துவேன் என்ற அதிகாரமே இன்றைக்கு மத்திய அரசாங்கத்திடம் குவிந்திருக்கக் கூடாது.

இன்றைக்குக் கவர்னர்கள் எப்படிப் பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதற்குச் சிறந்த அனுபவம் இருக்கிறது. இந்த மூன்று நான்கு மாத கால அனுபவம் இருக்கிறது. கேரளாவில் ஏற்பட்ட அனுபவம் என்ன ? அங்கே ஒரு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சபை இருந்தது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அந்த சட்டசபையில் மெஜாரிட்டி உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருப்பவர்களுக்குத்தான் அரசாங்கம் அமைப்பதற்கு அனுமதி கொடுக்க வேண்டுமென்று நம்முடைய அரசியல் சட்டம் சொல்கிறது. ஆனால் நடந்தது என்ன ? அன்றைக்குச் சட்டசபையில் இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சியினுடன் சேர்ந்திருக்கும்படியான கூட்டணிக்கு மெஜாரிட்டி அங்கே இல்லை அன்றைக்கு ஜனதா கட்சி யாரை ஆதரிப்பது என்று முடிவு செய்யவில்லை. அதற்கு மாறாக ஒரு மைனாரிட்டியாக இருக்கும் படியான இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சியின் கூட்டணி மந்திரிசபை அமைப்பதற்குக் கேரள கவர்னர் முயற்சிக்கிறார். மந்திரிசபை அமைக்கப்பட்டது. உடனே ஜனதா கட்சி முடிவெடுக்கிறது. நாங்கள் இதை ஆதரிக்கவில்லை என்று, எதிர்க் கட்சியிலே மெஜாரிட்டி என்ற நிலை வரும்பொழுது, அரசாட்சியை வைத்துக் கொண்டு ஜனதா கட்சி உறுப்பினர்களை விலைக்கு வாங்கலாமா, சுயேட்சை உறுப்பினர்களை விலைக்கு வாங்கலாமா, காங்கிரஸ் அல்லாத மற்ற அரசுகளை ஒழிக்க முடியுமா என்று மத்தியிலே இருக்கின்ற அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அந்தச் சட்டசபை தீர்மானிக்கட்டும். கடைசியில் இன்றைக்கு மெஜாரிட்டி இல்லை என்ற நிலைமை ஏற்பட்டவுடனே சட்டசபையைக்

1982 ஏப்ரல் 1

(திரு. என். வரதராஜன்)

கலைக்கிறார்கள். எதிர்க் கட்சியை அழைத்திருக்க வேண்டாமா? நீ மந்திரி சபை அமைக்கிறாயா? என்று கேட்டிருக்க வேண்டாமா? நான் கேட்க மாட்டேன், ஏன் என்றால் என்னுடைய கையிலே அதிகாரம் இருக்கிறது, என்னுடைய கவர்னர் அந்த மாநிலத்தில் இருக்கிறார், அவர் மூலம் சட்டத்திற்கு என்ன வியாக்கியானம் வேண்டுமானாலும் செய்வோம் என்பது போன்ற நிலைமைகள் இருக்கும் காட்சியை நாம் பார்த்து இருக்கிறோம்.

அசாமில் ஏற்பட்ட நிலைமை என்ன? அசாமில் எதிர்க் கட்சிகள் ஒன்று சேர்ந்து பட்டியல் அளித்து, எம். எல். ஏக்களை அழைத்துக் கொண்டு நேரடியாகக் கவர்னர்களிடத்தில் செல்லுகிறார்கள். இதோ என் பட்டியல், அசாம் சட்ட சபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எதிர்க் கட்சி வரிசையில் இருப்பவர்கள், அமைச்சரவை அமைக்கத் தகுந்த பட்டியல் இதோ என்று கொடுக்கிறார்கள். அதில் மெஜாரிட்டி இருக்கிறது. ஆனால் அதற்கு மாறாக அந்தக் கவர்னர் என்ன செய்கிறார்? மைனாரிட்டி காங்கிரஸ் மந்திரி சபையை அமைக்க விடுகிறார். உடனே சட்டசபை கூடுகிறது. நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் வருகிறது. அதைச் சந்திக்க சக்தியற்று என்ன செய்கிறார்கள்? சட்டசபையைக் கலைத்து விடுகிறேன் போ என்று முடிவெடுக்கிறார்கள். இது என்ன அரசியல் சட்டம்? இப்படிப்பட்ட அரசியல் சட்டத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தால் காங்கிரஸ் அல்லாத எந்த மாநில அரசும், அந்த மாநிலத்து மக்கள் ஓட்டளித்துத் தேர்ந்தெடுத்த எந்த அரசும் நிலைக்க முடியாது. பயந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும், டெல்லியிலே என்ன சொல்வார்களோ, டெல்லியிலே என்ன சொல்வார்களோ, டெல்லியிலே என்ன சொல்வார்களோ என்று. இது எப்படி ஒரு ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாப்பதாக இருக்கும். சரி அது இருக்கட்டும்.

நாம் தண்டோரா அடித்து மக்களை ஒட்டுச்சாவடிக்கு அழைத்து அவர்கள் எல்லாம் ஒட்டுப் போட்டு அவர்களுக்கு நம்முடைய அரசியல் சட்டம் சொல்லியிருப்பதாகப் பரப்புகிறோமே செய்திகளை. இந்த தமிழ்நாட்டிலே இருக்கக் கூடிய 4 கோடியே 80 லட்சம் மக்கள் மெஜாரிட்டியாக அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சியிலே இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். வேறு சில மாநிலங்களிலே வேறு சில கட்சிகளை ஆட்சிக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதை நான் ஏற்கமாட்டேன், அந்த மக்கள் ஓட்டளிப்பை நான் ஏற்க மாட்டேன். அதற்குப் பதிலாக, அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கக் கூடிய சில மோசமான பகுதிகளை உபயோகப்படுத்தி, என்னுடைய சார்பாக இருக்கக் கூடிய கவர்னரை உபயோகப்படுத்தி அந்த அரசுக்குக் கேடு விளைவிப்பேன் கவிழ்ப்பேன், சட்டசபைகளை தூக்கி எறிவேன் என்ற நடைமுறை இருக்கின்ற இந்திய அரசியல் சட்டத்திற்கு இன்றைய தினம் மறு சிந்தனை தேவை. இப்படிப்பட்ட தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாநில அரசைக் கலைக்கக்

(திரு. என். வரதராஜன்)

[1982 ஏப்ரல் 1]

கூடிய அதிகாரம் இந்த அரசியல் சட்டத்திற்கு இருக்கக் கூடாது. அப்படி இருந்தால், அது சமஷ்டி அரசு இன்றைய தினம், தமிழகத் திலே, இந்தியாவிலே நிறைவேற்றுவதற்கு உதவியாக இருக்காது என்ற உண்மையை நாம் மறுக்க முடியாது என்பதை நாம் இங்கே பார்க்க வேண்டும்.

அடுத்து இப்போது நாம் அதிகாரத்தை கேட்டுக் கொண்டு இருக்கிறோம். நமக்குக் கூடுதலான அதிகாரம் வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். மத்திய சர்க்கார் நம்மிடத்தில் இருக்கும்படியான அதிகாரத்தைப் பறித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வனத்துறையா, இன்றைய தினம் நம்முடைய வனத் துறைக்கு ஒரு அமைச்சர் இருக்கிறார். அவரைக் கேட்காமலேயே அவருடைய இலாகாவினுடைய சட்டங்கள் மத்தியிலே நிறைவேற்றப்படும். மாநில அரசாங்கத்தினுடைய அதிகாரத்திலே குறுக்கீடு வரும். அது சினிமாத் துறையா, அந்தத் துறையிலே நான் குறுக்கிடுவேன் என்று அங்கிருந்து அதிகாரம் வரும். அதேபோல்தான் இருக்கும்படியான அதிகாரங்களைக் குறைப்பதற்குள்ள, மின்சாரத் துறையா, அதுகூட மின்சாரத்துறை அமைச்சருக்கு எதற்கு, தமிழ் நாட்டிலே, நானே மத்தியிலிருந்து முழு அதிகாரம் செலுத்துகிறேன், என்னுடைய கையிலே கொடுத்து விடு. அது கூடுதல் அதிகாரத்தை, கோடிக் கணக்கான மக்களுடைய அனுபவத்தின் வாயிலாக எழுந்து வந்த ஒரு ஜனநாயக கோரிக்கை முன்வந்திருக்கிற காலத்திலே மத்திய சர்க்கார் திருப்பித் தாக்க ஆரம்பிக்கிறது. என்னுடைய கையில் இருக்கும் ஒரு அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமா, நாம் சட்டத்தை நிறைவேற்றி அனுப்ப வேண்டியது. அது ஊறுகாய் பானைக்குள் 1 வருடம், 2 வருடம் என்று அது ஊற வேண்டியது. தமிழ் நாட்டிலே வேறு சில சட்டமன்றங்களிலே நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்கள் இன்றைய தினம் அங்கே தேங்கி இருக்கக் கூடிய நிலையைப் பார்க்கிறோம். அப்படிப்பட்ட நிலையில்தான் இன்றைக்கு மாநில அதிகாரம் என்பது குறைந்து, குறைந்து நாளைய தினம், ஒரு பஞ்சாயத்து அல்லது நகராட்சி என்ற நிலைக்கு அது மாற்றப்பட்டு, அதற்கு ஒரு கமிஷனர் என்ற நிலையில்தான் நம்முடைய மந்திரிசபை இருக்கும் என்ற நிலைமைக்குத் தாழ்த்தப்படுகிற ஒரு காட்சியை, மாநிலங்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற ஒரு காட்சியை நாம் பார்க்கிறோம். ஆகவே, அந்த அதிகாரப் பட்டியலில் இருக்கும்படியானவற்றை என்னிடத்தில் இருந்து தொடக் கூடாது, பொதுப் பட்டியலில் இருக்கக் கூடியவைகள் பல இன்று மாற்றப்பட வேண்டும். உங்கள் கையிலே 4, 5 அதிகாரங்கள் இருந்தால் போதும். அப்படிப்பட்ட நிலையை இந்தியாவில் உருவாக்கா விட்டால் அது ஒரு எதேச்சா அதிகாரத்தை நோக்கிச் செல்லக்கூடிய பாதையாக இருக்கும்.

1982 ஏப்ரல் 1] [திரு. என். வரதராஜன்]

அப்படிப்பட்ட சட்டங்களுக்கு அடி பணிந்து நிற்கக் கூடிய, அடிக்கிற காற்றுக்கு எல்லாம் ஆடுகிற நாகப் பாம்பைப் போல இருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கும் என்பதைத்தான் இன்றைக்கு நம்முடைய அனுபவம் சொல்கிறது. நீங்கள் இந்த மாநிலத்தை ஆளுகிறதைப்போல், கம்யூனிஸ்டு மார்க்சிஸ்டு மேற்கு வங்கத்தில் 5 ஆண்டுகளாக ஆட்சி நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்ற பேருண்மையை இந்த நாடு கண்டறிந்திருக்கிறது. எத்தனை நிர்ப்பந்தங்கள். தேர்தலை நடத்துவதற்கே கேள்விக்குறி. வாக்காளர் பட்டியல் உண்மையா பொய்யா என்ற கேள்விக்குறி. இவைகளையெல்லாம் தலையிட்டு தலையிட்டு நீதிமன்றத்தில் போராடி, மக்கள் மன்றத்தில் போராடி, கடைசியில் நாங்கள் தேர்தலைச் சந்திக்க இருக்கிறோம் என்ற நிலையில் உங்களுக்குத் தேர்தலைச் சந்திக்க சங்கடம் ஏற்பட்டால், அந்தச் சங்கடத்தை நீங்கள் ஏற்க முடியாமல், நாங்கள் தேர்தலை நடத்த விட மாட்டோம். ஜனநாயகம் என்ற பெரிய சத்தம் எல்லாம் போய், மக்களிடத்திலே ஓட்டு வாங்குகிற ஒரு நிலையில்லாத கட்சி டெல்லியிலே உட்கார்ந்து இருக்கிறது என்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது. அவர்கள் என்ன கேட்கிறார்கள். அந்தத் தேர்தல் கமிஷன் என்ன சொல்கிறதோ, அந்தத் தேதியில் நடத்த தயார், வாக்காளர் பட்டியலை உங்களுடைய அதிகாரிகள் வெளியிட்டார்கள். இன்னும் பரிசீலனை செய்து கொள்ளுங்கள். தேர்தலுக்கு உடனே தேதி வையுங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். மழைக் காலத்தில் தேர்தல் வைக்க வேண்டாம். கோடிக்கணக்கான பேர்கள் தேர்தலில் பங்கெடுத்துக் கொள்ள முடியாது, சரியான பருவத்தைப் பார்த்து தேர்தல் வையுங்கள், மார்க்சு மாதத்தில் தேர்தல் நடத்தினால், மேற்கு வங்கத்தில் நல்லது. நீங்கள் மே, ஜூன் என்று கொண்டு போனால் அப்பொழுதெல்லாம் மழைக் காலம் ஆக இருக்கும். மக்கள் பங்கெடுத்துக் கொள்ள முடியாது என்றும், வேலைக் காலமாக இருக்கும் என்று சொன்னால் அதை ஏற்க மாட்டேன் என்று சொல்கிறார்கள். எவன், எவன் உழைப்பாளி, விவசாயத் தொழிலாளி இருக்கிறானோ, ஓட்டுப் போடாமல் இருந்தால் சரி என்று சொல்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு இன்றைக்கு நிலைமை மோசமாக இருக்கக் கூடிய காட்சியை அனுபவத்தில் பார்க்கிறோம். ஆகவேதான் சொல்கிறோம். நிதி ஆதாரத்தில் மட்டும் குறுக்கிடவில்லை. அரசியல் ரீதியாகவும் குறுக்கீடு, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மந்திரி சபைக்கு இடையூறுகளை விளைவித்து, இன்றைய தினம் கேலிக்கூத்தாக ஆகும் படியான நிலைமை ஏற்பட, நம்முடைய நாட்டினுடைய மக்களுடைய வாக்கெடுப்பு என்று சொல்கிறோமே, அந்த வாக்கெடுப்பிலே இன்றைய தினம் நாம் இஷ்டப்பட்டால் தேர்தல் என்ற நிலைமையை உருவாக்குகின்ற காட்சியைப் பார்க்கிறோம்.

[திரு. என். வரதராஜன்]

[1982 ஏப்ரல் 1]

(பிற்பகல் 1-20)

அடுத்து நம்முடைய தமிழ் நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சியில் எந்த அளவுக்கு மத்திய சர்க்கார் தலையிடுகிறது என்பதற்குச் சில விவரங்களைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இன்றைக்குத் தமிழ்நாட்டில் பிரதானமான ஒரு தொழில் தோல் பதனிடும் தொழில். கிட்டத்தட்ட 200 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் அந்நியச் செலாவணியைச் சம்பாதிக்கக் கூடிய தோல் பதனிடும் தொழில் தமிழ் நாட்டில் இருக்கிறது. இந்தத் தொழிலுக்கு கடந்த 34 ஆண்டுகளாக மத்திய சர்க்கார் என்ன செய்திருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். எவ்வளவு பயங்கரமாக இருக்கிறது? இங்கே தோல் ஆராய்ச்சி என்று சொல்கிறோம்; தோல் தொழில் வளர்ச்சி என்று சொல்கிறோம்; பெருமளவுக்கு அந்நியச் செலவாணி ஈட்டுகின்ற ஒரு தொழில் என்று சொல்கிறோம். இந்தத் தொழில் வளர்ச்சி பெற தோல் கார்ப்ப ரேஷன் என்று வைத்திருக்கிறோம். அந்தத் தோல் கார்ப்ப ரேஷனால் தமிழ்நாட்டுக்கு செய்யப்பட்ட உதவி என்ன?

சமீபத்தில் ஊரகத் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு கூட்டத்தில் பேசியபோது இதுபற்றிக் குறிப்பிட்டு, இந்தத் தொழில் வளர்ச்சியில் முடிந்த அளவுக்கு உதவி செய்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தியாவில் உள்ள மொத்த தோல் உற்பத்தியில் இன்றைக்குக் கிட்டத்தட்ட 75 சதவீதம் நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் உற்பத்தியாகிறது; பெருமளவுக்கு அந்நியச் செலவாணி கிடைக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு தொழிலுக்கு மத்திய சர்க்கார் உதவி செய்யவில்லை. நம்முடைய மாநில சர்க்கார் அவர்களுக்குக்கூடத் எழுதி, பலமுறைகளிலே நிர்ப்பந்தப் படுத்தி, பல்வேறு கூட்டங்களிலே பேசி, அதற்குப் பின்னால்தான் ஏதோ உதவி செய்கிறோம் என்று சொன்னால் தொழில் எப்படி வளர்ச்சி பெறும்? அதன் காரணமாகத்தான் இன்றைக்குத் தொழில் வளர்ச்சியில் இங்கே ஒரு தேக்க நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. தொழில் வளர்ச்சியில் தமிழ்நாடு 12-வது இடத்திற்குப் போய் விட்டது, 13-வது இடத்திற்குப் போய் விட்டது என்று சொல்வதில் என்ன பயன்? இப்படியே போனால் 50-வது இடத்திற்குக் கூட போகும். அப்படிப் போவதற்கு காரணம் நாம் அல்ல. மத்திய சர்க்காரின் தொழில் கொள்கை அது. ஆகவே, இன்றைக்கு நாம் அந்த நிலையைத் தவிர்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

THIRU K. S. G. HAJA SHERIFF: Mr. Acting Speaker Sir, The Hon'ble Member is giving absolutely a wrong, incorrect and baseless information to this House. Hitherto, the Tanned hides and skins are being exported. But now a number of factories at least about 50 factories have been started here and

1982 ஏப்ரல் 1] [Thiru K. S. G. Haja Sheriff]

they are all working very well. They convert the tanned hides and skins into finished leather goods. The country is more benefitted by this in earning foreign exchange. So let the hon. Member give correct information to this House.

The Hon'ble Minister wants to know, what is the contribution of the Central Government to these factories. Each one of the factories has been started with crores of rupees. Has not the Central Government and the financial institutions given loan for these? Has not the nationalised banks given loan for these? Then why should the Member want to talk something which is not correct against the Central Government?

HON'BLE THIRU S. RAMACHANDRAN : Whose money it is? Whether it is the money of the Central Government or the nationalised banks for that matter, it is all people's money.

THIRU K. S. G. HAJA SHERIFF : Sir, the Hon'ble Minister wants to know whose money it is. Of course, it is people's money. But who has got the power to give (interruption) No. It can be argued in a lot of ways. Let us be fair and let us give correct information to our Members.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS

[1982 ஏப்ரல் 1]

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்—தலைமை.)

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வரதராஜன் அவர்கள் மத்திய அரசு மாநில அரசினுடைய நிதி அதிகாரத்தை படிப்படியாகப் பிடுங்கி, தன்னிடம் அதிகமாக வைத்துக் கொண்டு, அதிகமான நிதி சேர்ந்திருந்தாலும் மாநிலங்களுக்கு நிதி வசதி செய்து தரவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். தோல் தொழிலைப் பொறுத்தவரையில்

Arranging Institutional finance is totally different from starting an industry with finance, from the Central Government.

THIRU K. S. G. HAJA SHERIFF : I am sorry, there seems to be a lot of misunderstanding even among Ministerial circle. Finance has to come from the financial institutions, which are controlled by the Central Government or from the nationalised banks. They are giving us the money. Then why should we say that Finance is being deprived for it? If Banks and the financial institutions do not give finance, do we mean to say that any one industry can be started here?

HON'BLE THIRU C. PONNAIYAN : Mr. Deputy Speaker, Sir, Financial Institutions are autonomous bodies. They have got nothing to do with the Central Government as such.

திரு. என். வாதராஜன் : துணைத் தலைவரவர்களே, நான் இன்னொன்றையும் இந்த அவையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். தமிழக மக்களுக்கு அது நன்றாகத் தெரியும். நீண்டகாலமாக தமிழ்நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சிக்கு மத்திய சர்க்கார் எதையும் செய்யவில்லை என்று கூறி, அன்றையதினம் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் அதற்காக எழுச்சி நாள் எல்லாம் கொண்டாடினார்கள். பல்வேறு வழிகளில் முயற்சி செய்து பார்த்தாலும் கூட தமிழ்நாட்டில் சேலம் உருக்காலைத் திட்டம் தாமதப்பட்டதால் அதுபற்றிய கோரிக்கையை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். அனைத்துக் கட்சிகளும் சேர்ந்து ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தி இருக்கின்றன. திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக் காலத்தில் ஒரு நாள் அனைத்துக் கட்சிகளும் சேர்ந்து சேலம் உருக்காலைத் திட்டத்தோடு சேதுசமுத்திர திட்டத்தையும் இணைத்து நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கோரி, கண்டனம் அனுசரித்தோம். இன்றைக்கு சேலத்தில் ஏற்படுத்தியிருக்கிற அந்தத் தொழிற்சாலையைப்பற்றி நம்முடைய இந்திரா காங்கிரஸ் நண்பர்கள் சொல்கிறார்கள்.

1982 ஏப்ரல் 1] (திரு. என். வரதராஜன்)

அந்தத் திட்டம் என்ன என்பதை தமிழக மக்கள் அறிந்து இருக்கிறார்கள். கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பு ஆன கதையாக ஏதோ உருக்காலைத் திட்டம் 600 கோடி 700 கோடி என்கிற அளவில் சேலத்தில் கிடைக்கும் என்று சொல்லி, அதிகம் பேருக்கு வேலைவாய்ப்பு கிடைக்கும் என்று சொல்லி, இன்றைக்கு எந்த நிலையில் அது இருக்கிறது என்பது நமக்குத் தெரியும். ஏதோ ஒரு தொழிற்சாலை அங்கே வந்து இருக்கிறது என்று மகிழ்ச்சி அடையலாமே தவிர, அந்தத் திட்டம் இந்த வகையில் இருக்கும் என்று மாநில அரசைக் கேட்டுக்கொண்டு அதை அவர்கள் நிறைவேற்றவில்லை. இதைத் தமிழ் நாட்டு மக்கள் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

அதைப்போலவே, பி. அண்ட் சி. மில் இன்றைக்கு முடிக்கிடக்கிறது. அதைத் திறப்பதற்கான முயற்சிகளை மாநில அரசு எடுக்கவேண்டும் என்று இங்கே வந்து இந்தக் கோட்டையின் கதவுகளை பல்லாயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் தட்டுகிறார்கள். ஆனால் அந்தப் பிரச்சனையில் முடிவு எடுப்பதற்கு மாநில அரசுக்கு அதிகாரம் இல்லை. மத்திய சர்க்கார் தான் இந்தந்த நிலைமையில் அந்த சிக் மில் திறக்கப்படவேண்டும் என்று சொல்கிறது. இங்கேயுள்ள மாநில அரசு தனக்குள்ள நிதி நிலைமைகளை வைத்துக்கொண்டு, இங்கேயுள்ள சூழ்நிலையை கருத்தில் கொண்டு அந்த சிக் மில்லை, அந்த நோயுற்ற மில்லை திறப்பதற்கு, அவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்கு முடியவில்லை. மைய அரசு குறுக்கிடுவதால் அதில் தாமதம் ஏற்படுகிறது. இத்தகைய நிலைமைகளும் தொழில் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருக்கின்றன என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதைப்போலவே, இன்றைக்கு இங்கே ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.எப்.எஸ்., ஐ.பி.எஸ்., என்று மாநில அரசு அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். இவர்களை செலக்ட் செய்கிற உரிமை, இவர்களைப் போடுகின்ற அதிகாரம் மைய அரசுக்கு இருக்கிறது. இந்த அதிகாரிகள் மாநில அரசில் வேலை செய்தாலும் அவர்கள் மைய அரசால் நியமிக்கப்படுவதால், அவர்கள் நடத்துகின்ற பரிட்சையில் தேர்வு செய்து அனுப்புவதால் அவர்கள் அந்த இடத்தில் இருந்து வரும் ஆணைகளைக் கேட்கவேண்டியிருக்கிறது. இந்த ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ்., ஐ.எப்.எஸ். அதிகாரிகள் மாநில மட்டத்தில் இருக்கக்கூடாதா? இங்கேயுள்ள நிர்வாகிகளை நாமே உருவாக்கவேண்டும். அவர்களையெல்லாம் நாமே தேர்ந்தெடுத்து நியமிக்கவேண்டும். இப்படி அவர்கள் மாநில அரசின் கையில் இல்லாவிட்டால் அவர்களை வைத்துக்கொண்டு இங்கேயொரு, மாநில அரசுக்கு இடையூறு விளைவிக்க முடியும் என்று சொல்வதற்கு ஆயிரம் ஆயிரம் உதாரணங்களை நாம் காட்ட முடியும். அவர்கள் இரட்டை அதிகாரத்தில் இருப்பதால், அங்

(திரு. என். வரதராஜன்)

[1982 ஏப்ரல் 1]

கேயா, இங்கேயா என்ற நிலைமை வருகிறது. ஒரு மாநில அரசின் கொள்கையை அமல்படுத்துவதற்கான திட்டங்களைத் தீட்டுவதிலே இந்த மாதிரியான அதிகாரக் குவியல்கள் ஒரு பக்கம் இருக்கிறபோது, ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ். அதிகாரிகள் நம்முடைய சர்வீசிலேயே இருக்கலாம். மாநில சர்வீசிலேயே அவர்களை நியமிக்கலாம். அப்படி நியமிக்கும் அதிகாரம் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சபைக்கு இருக்கவேண்டும். அவர்கள் கண்காணிக்கப்படுவார்கள், உயர்த்தப்படுவார்கள் என்ற தன்மையில் இருக்கவேண்டும். மத்திய அரசு தேவை என்று நினைத்தால் மாநில அரசிடமிருந்து அவர்களைக் கேட்டுப் பெறலாம். ஆனால் அதை விட்டு விட்டு, என்னுடைய முழு அதிகாரத்தையும் வைத்துக்கொண்டு நான் அதிலேயும் தலையிடுவேன் என்ற நிலைமை இருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம்.

இன்று கெஞ்சிக் கொண்டு இருக்கிறோம். நீர் போக்குவரத்து அல்லது நீர்வழிப்போக்குவரத்து எங்கள் கையில் இருக்கவேண்டும். நாங்கள் என்ன சொல்கிறோம் என்றால் மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுக்கும் என்ன உறவு இருக்கவேண்டும்; எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதைப் பற்றி மறு சிந்தனை வேண்டும் என்று மார்க்கிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கருதுகிறது. நம்முடைய நாட்டில் உள்ள மத்திய அரசு என்னென்ன அதிகாரங்களை வைத்துக்கொள்ளலாம், எவ்வாறு அதை நிறைவேற்றலாம்? இதை ஒவ்வொரு மாநில அரசும் இன்றைக்கு கேட்கின்றது. ஆகவே, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு மாநில அரசின் கவுன்சில் ஒன்று அமைக்கப்பட்டு, அது ஆழ்ந்து இந்தப் பிரச்னைகளைப் பற்றி பரிசீலித்து அதனுடைய முடிவுகளை அவ்வப்போது மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று வற்புறுத்துகின்றன. அதற்குமாறாக, அதிகாரங்கள் இதிலே எதுவாக இருந்தாலும் சரி, அந்த அதிகாரங்கள் அனைத்தையும் எங்கள் கையில் வைத்துக்கொண்டு, நீ கேட்கும்போது பிச்சை கொடுக்கக்கூடியவனாக நான் இருப்பேன் என்று சொல்கிறது. தமிழ் நாட்டில் சொல்வார்கள் 'பிடி இந்தா என்று நீளும் கரமும், பிச்சை தா என்று கேட்கும் கரமும் இருக்கக்கூடாது என்று. அதைப்போலவே, இன்று கேட்கும் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் ஜனங்களின் பிரச்னைகள். பொருளாதார ரீதியில் இன்றையதினம் என்னவாகிக்கொண்டு இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம்.

மாநில அரசைக் கலந்து கொள்ளாமல் வரி விதிப்பு செய்யப் படுகிறது. ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வியாபார ஒப்பந்தங்கள் கையெழுத்தாகின்றன, உலக நாடுகளில் இருந்து கடன் வாங்கப்படுகிறது. உலக நிறுவனங்களிடமிருந்து கடன் பெறப்படுகிறது. இதனுடைய முழு பளுவும் யார் சுமந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்? இது எங்கே போய் நிற்கிறது? மாநில அரசுதான் எல்லாவித

1982 ஏப்ரல் 1]

(திரு. என். வரதராஜன்)

மான சேவைகளையும் மக்களுக்குச் செய்யவேண்டும். குடிநீர், பள்ளிக்கூடம், உள்நாட்டுப் போக்குவரத்து, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், பின் தங்கிய மக்கள் வாழ்வு உயரத் திட்டங்கள் நிலச்சீர்த்திருத்தச் சட்டங்கள் என்று எல்லா மக்களும் மாநில அரசைத்தான் உற்றுநோக்குகிறார்கள். இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சி யினர் சுலபமாகச் சொல்லி தப்பித்துக் கொள்ளப்பார்க்கிறார்கள். இன்றைக்கு மக்களிடையே ஏற்படுகின்ற பிரச்னைகள், மக்களிடமிருந்து வரும் எதிர்ப்புகள் ஆகியவற்றிற்கு, ஆகா, இப்படி அப்படி என்று சொல்லி விட்டால் முடிந்து விடும் என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால், இதற்கான காரணங்கள் டெல்லி யிலிருந்து வருகிறது என்று மக்கள் புரிந்து கொள்கிறார்கள். தெரிந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆகவே, மாநில அரசு எந்தமாதிரியான பலகீனமான நிலையில் இருக்கிறது என்பதை நாம் அறிவோம். இந்த சட்டசபையை விமர்சனம் செய்யவும் கண்டிக்கவும், தண்டிக்கவும், சரியானவழியில் போகச் சொல்லவும் தமிழக மக்கள்தான் முழு அதிகாரம் படைத்தவர்கள் ஆனால் அந்ததண்டனை கொடுக்கும் அதிகாரத்தை எங்கள் கையில்தான் வைத்து இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது, நாங்கள் அதில் தலையிடுவோம், இவ்வாறு செய்யவேண்டும் என்று சொல்வது என்ன போக்கு என்பதை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். (மணியடிக்கப்பட்டது). இரண்டு நாட்கள் இப்படிநான் தனி நபர் தீர்மானத்தின் மீது பேச ஆரம்பித்த இரண்டு நிமிடத்திலேயே மணியடிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆகவே கொஞ்சம் நேரம் கொடுங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[பிற்பகல் 1-30].

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. வரதராஜன் அவர்கள் உட்காரவேண்டும். (குறுக்கீடு) மணி 1-30 ஆகிவிட்டது. நான் ஒன்றைச் சொல்லவிரும்புகிறேன். காலையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சித்தன் அவர்கள் பேசும்போது.

* * * *

என்று குறிப்பிட்டார்கள், அது அவைக்குறிப்பில் இருக்கத் தேவையில்லை. அதை நீக்கிவிடும்படி உத்தரவிடுகிறேன்.

பேரவையின் இன்றைய அலுவல்கள் இத்துடன் முடிவுற்றது, மீண்டும் நாளை 2-4-1982 அன்று காலை 9 மணிக்குப் பேரவை கூடும். வணக்கம்.

பின்னர் பேரவை பிற்பகல் 1-31 மணிக்கு ஒத்திவைக்கப் பெற்றது.

* மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.